

تحقیق و پژوهش در صنعت نساجی

تهیه و تنظیم: مهندس ناصر زجاجی - کارشناس رسمی دادگستری نساجی و رنگرزی

ریاست محترم دانشکده مهندسی نساجی
دانشگاه صنعتی امیرکبیر - جناب آقای دکتر
لطیفی

با اهداء سلام

ضمن تبریک انتصاب حضرتعالی به ریاست دانشکده نساجی، مدت‌هاست که در نظر داشتم نامه‌ای خدمت ریاست محترم تقدیم نمایم که خوشبختانه مصادف گردید با حضور جنابعالی، علیهذا اجازه می‌خواهم مطالبی به شرح زیر بیان نمایم:

۱- دروس در حال تدریس فنی، علی رغم پیشرفت‌های صنایع نساجی دنیا، هنوز مطالب دهه ۶۰ و پیش از آن در کلاس‌ها تدریس می‌شود. به‌عنوان نمونه:

الف: به‌روز شدن تولید انواع نخ‌های ریسندگی مختلف با توجه به تنوع خطوط ریسندگی در دروس فعلی دیده نشده است.

ب- تنوع تولید انواع نخ‌های مصنوعی اعم از پلی‌استر، نایلون، BCF، اکریلیک و ... کاربردهای خاص آنها گفته نمی‌شود.

ج- منسوخ شدن ماشین‌های مختلف به‌خصوص در بافندگی و به‌روز شدن انواع دستگاه‌ها که هیچ تحولی در دروس ایجاد نشده است و هنوز کتاب‌هایی تدریس می‌گردد که سال‌ها از زمان تهیه آن گذشته و هیچ بازنگری نشده است.

د- عدم به‌روز شدن آموزش رنگرزی و تکمیل که بسیار دانشگاه از آن‌چه در صنعت اتفاق می‌افتد و

مورد نیازش می‌باشد، بی‌اطلاع است.

۲- نکته قابل‌تأمل درس منسوجات بی‌بافت است که در بخش کوچک در مورد فرش ماشینی بحث می‌نماید آن‌هم در قالب یک درس اختیاری. در حالی که در سال، میلیاردها تومان در زمینه این دستگاه‌ها، سرمایه‌گذاری شده است که متأسفانه فارغ‌التحصیلان نساجی، کمترین اطلاعات لازم را از آنها دارند.

۳- درس اختیاری دیگری مانند مدیریت که لازمه کار اجرایی یک مهندس است در دانشگاه ضعیف ارائه می‌شود و هیچ تجربه موفق‌تری در این زمینه به دانشجویان داده نمی‌شود که برای این منظور می‌توان در چندجلسه از این درس از مدیران اجرایی کارخانجات استفاده نمود.

۴- دقیقاً به اطلاع شما می‌رسانم؛ مشکل از آن‌جایی آغاز شد که کارآموزی یک و دو تبدیل به یک کارآموزی شد و خروجی آن هم تنها یک گزارش فاقد چارچوب و فرمایشی و بدون حضور مفید استاد راهنما در محل کارآموزی انجام می‌شود.

۵- اکنون تقریباً با اکثر دوستان فارغ‌التحصیل نساجی در کلوب‌های مختلف که بالای ۳۰۰ نفر را تشکیل می‌دهد؛ در ارتباط هستیم که متأسفانه اکثراً دچار افسردگی، سردرگمی و نومید از همه چیز هستند

۶- بزرگ‌ترین مشکل فعلی دانشجویان دانشگاه عدم ارتباط دانشگاه با صنعت است که این کار می‌تواند از طریق برگزاری جلسات حداقل شش‌ماهه بین جامعه فارغ‌التحصیلان و دانشجویان

فعلی ایجاد شود.

۷- متأسفانه کارگاه‌های آموزش در دانشگاه ظاهراً جدی گرفته نشده و ماشین‌های موجود قدیمی هستند که این نکته سبب می‌شود فارغ‌التحصیلان دانشگاه در لحظه ورود به صنعت تصور می‌کنند که با ماشین‌آلات فضایی روبرو می‌شوند!

۸- علی‌رغم حضور ریاست قبلی دانشکده در انجمن نساجی، زمینه ایجاد پذیرش دانشجویان در ارتباط با کارآموزی کارخانجات که صاحبان آن از کارفرمایان عضو انجمن نساجی می‌باشند، فراهم نگردید تا به‌عنوان مثال برای تابستان آینده هر شرکت، چند کارآموز می‌تواند بپذیرد و آن را در تابلوی اعلانات دانشگاه نصب نماید که موجب امیدواری دانشجویان گردد به‌علاوه در زمینه پروژه‌ها نیز مواردی انتخاب گردد که بیشتر نیاز صنعت را برطرف نماید.

۹- توجه بیشتر به پژوهشکده نساجی و حضور پررنگ‌تر دانشجویان در پروژه‌های مختلف در راستای پیشبرد اهداف تعریف شده بهتر میسر خواهد بود و این همکاری فی‌مابین کار پژوهشی را تسریع خواهد نمود و با این عمل، پروژه‌ها، پویاتر خواهند شد.

۱۰- بررسی‌ها نشان می‌دهند که بیش از ۹۰ درصد پروژه‌های فعلی دانشگاه‌ها، دردی از صنعت نساجی درمان نخواهند کرد؛ بنابراین پروژه‌هایی در دستور کار قرار گیرند که حداقل خود دانشجو بتواند از آن سود ببرد.